

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/147/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2118012270
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2118012270.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Jozefa Piknu, v trestnej veci obžalovaného J. W., nar. XX.XX.XXXX, pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava, č. k. 3T/67/2018-221 zo dňa 17.10.2018, na verejnom zasadnutí konanom dňa 17.01.2019 v Trnave, takto:

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. por. z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sa

obžalovaný J. W., nar. XX.X.XXXX v W., trvale bytom E.. E. XXXX/X W., t.č. ÚVTOS a ÚVV Leopoldov,

o d s u d z u j e :

Podľa § 194 odsek 2 Trestného zákona s prihliadnutím na § 36 písm. l/, § 37 písm. h/, § 37 písm. m/, § 38 ods. 2, ods. 4, podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 28 (dvadsaťosem) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Trnava, č.k. 3T/67/2018-221 zo dňa 17.10.2018 bol obžalovaný J. W., nar. XX.X.XXXX v W., trvale bytom E.. E. XXXX/X W., t.č. ÚVTOS a ÚVV Leopoldov uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona, na tom skutkovom základe,

že

v čase medzi 20.00 hod až 20.35 hod dňa 25.6.2018 v W., na Ul. E.. E. XXX búchal na dvere bytu na X. R., ktoré následne vykopol a vošiel do tohto bytu, kde na chodbe bytu fyzicky napadol D. J., a to tak, že ju kopol do hlavy, na čo spadla na zem a tam ju opakovane kopal do hlavy pravou nohou, udieral päšťami do oboch rúk, chytil ju za vlasy a ťahal ju po zemi, pričom ju sústavne udieral päšťami a kopal, najmä do hlavy a rúk, čím spôsobil D. J., bytom W. zranenia a to pomliaždenie hlavy v čelovej oblasti a pomliaždenie tváre a ľavého ramena vyžadujúce si liečbu spojenú s práceneschopnosťou v trvaní 7

dní a vlastníčkovi bytu H. J. poškodením dverí škodu vo výške 144,36 eur, teda inému úmyselne ublížil a neoprávnene vnikol do obydľia iného, neoprávnene tam zotrval a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - vlámaním,

čím spáchal prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona.

Za tento skutok okresný súd obžalovanému uložil podľa § 194 ods. 2 Trestného zákona s prihliadnutím na § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, § 36 písm. l/, § 37 písm. h/, § 37 písm. m/ Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 28 (dvadsaťosem) mesiacov nepodmienečne. Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona okresný súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Zároveň podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd obžalovaného zaviazal k náhrade škody voči poškodenej H. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom ul. E.. E. XXXX/XX, W., vo výške 144,36 eur.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 221-224.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, teda že je nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, následne odpovedal kladne na otázky podľa § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/ a h/ Trestného poriadku. Prokurátor navrhol vyhlásenie obžalovaného prijať, na čo súd vyhlásenie o vine obžalovaného prijal a vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku sa nevykoná a vykoná sa len dokazovanie vo vzťahu k výroku o treste a o náhrade vzniknutej škody.

Okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, oboznámením správ o povesti obžalovaného (register priestupkov, odpis z registra trestov, lustrácia v STA, hodnotenie v ÚVTOS a ÚVV Leopoldov).

Z vykonaných dôkazov okresný súd zistil, že obžalovaný bol doposiaľ 1x súdne trestaný, a to rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 27.08.2009 sp. zn. 4T/64/2009, právoplatný dňa 27.08.2009, pre zločin lúpeže podľa § 20 k § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/, písm. d/ Trestného zákona, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 8 mesiacov v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, z ktorého bol podmienečne prepustený dňa 13.12.2012 so skúšobnou dobou na 5 rokov. Okresným súdom bolo tiež zistené, že obžalovaný nebol v období od 01.01.2010 do 17.10.2018 priestupkovo riešený. Pokiaľ ide o správanie obžalovaného vo výkone väzby, podľa hodnotenia ÚVTOS Leopoldov sa javí ako bezproblémové.

Okresný súd po zvážení všetkých skutočností dôležitých pre určenie druhu a výmery trestu, s prihliadnutím na jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l/ Trestného zákona (obžalovaný sa ku skutku priznal a skutok úprimne oľutoval) a dve priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. h/ Trestného zákona (spáchal viac trestných činov) a § 37 písm. m/ Trestného zákona (obžalovaný bol už v minulosti súdne trestaný), musel pristúpiť k aplikácii § 38 ods. 4 Trestného zákona, nakoľko u obžalovaného bola zistená prevaha priťažujúcich okolností, t.j. zvýšiť spodnú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu. Pri použití § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona potom prichádzalo do úvahy ukladanie trestu podľa § 194 ods. 2 Trestného zákona v upravenej trestnej sadzbe v rozmedzí 28 mesiacov až 5 rokov, nakoľko sa aplikovala absorpčná zásada pri ukladaní úhrnného trestu. Okresný súd zároveň prihliadol na to, že obžalovaný spáchal skutok tesne po skončení skúšobnej doby podmienečného prepustenia a opätovne sa jednalo o násilný trestný čin. Nakoľko bol obžalovaný v posledných desiatich rokoch vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin, zaradil obžalovaného do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Pri určovaní druhu a výmery trestu okresný súd nezistil podmienky pre aplikáciu mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 Trestného zákona.

O náhrade škody okresný súd rozhodol podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku tak, že obžalovaného zaviazal na náhradu škody voči poškodenej H. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E.. E. XXXX/XX, W. vo výške 144,36 eur, nakoľko bol nárok na náhradu škody poškodenou riadne a včas uplatnený a preukázaný.

Rozsudok súdu prvého stupňa napadol včas podaným odvolaním obžalovaný, a to výlučne čo do výroku o treste. Súdom prvého stupňa uložený trest považuje za neprimerane prísny. Okresný súd podľa názoru obžalovaného nedostatočne vyhodnotil poľahčujúce okolnosti, ktorými malo byť priznanie sa obžalovaného ku skutku ako i to, že svoju vinu nepopieral. Poukazuje na to, že nemal dostatočnú možnosť brániť sa, a to hlavne tým, že poškodená D. J. nesúhlasila s jeho prítomnosťou počas výsluchu a neskôr odmietla vo veci vypovedať, týmto svojím neuváženým konaním poškodila obžalovanému, hoci jej úmyslom bol presný opak, a to nepohoršiť mu. Uviedol, že pre poškodenú nepredstavuje žiadnu hrozbu, svedčí o tom i skutočnosť, že ho vo výkone väzby navštevuje a sú v telefonickom kontakte. Okresný súd tiež nezohľadnil skutočnosť, že obžalovaný sa stará o maloletú dcéru, nakoľko poškodená ako matka jeho dcéry nepracuje a nedokáže sa o ňu postarať. Hádky obžalovaného s poškodenou vznikali kvôli užívaniu drog poškodenou a následnom zanedbávaní starostlivosti o deti (dcéru obžalovaného a syna poškodenej z predošlým partnerom). Pokiaľ ide o spáchaný skutok, poukazuje na to, že síce použil neprimeraný spôsob, ako sa do bytu dostať, avšak len kvôli tomu, že v ten deň bol dohodnutý s poškodenou, že si vyzdvihne svoju dcéru a nikto mu neotváral. Byt, o ktorý ide nepovažuje za cudzí, nakoľko v ňom v minulosti býval spolu s poškodenou, staral sa oň, hradil výdavky spojené s užívaním bytu, vykonával opravy.

Okresný súd sa nezaoberal spôsobom života poškodenej D. J., drogovej závislosti a okruhom ľudí, s ktorými sa stretáva. Poukazuje tiež na to, že zranenia, ktoré poškodená utrpela mohla už v čase spáchania skutku obžalovaným mať, čo okresný súd nijako nevzal do úvahy. Vzhľadom na obžalovaným predstretú odvoláciu argumentáciu sa domáha, aby odvolací súd pristúpil k mimoriadnemu zníženiu trestu a uložil obžalovanému úhrnný trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby.

Súčasťou odvolania obžalovaného bolo i čestné prehlásenie poškodenej D. J., v ktorom uvádza, že na políciu po spáchaní skutku obžalovaným uviedla zveličenú verziu priebehu skutku, pričom si nezdala, aké dôsledky jej výpoveď môže mať. V nevedomosti podpísala, že nesúhlasí, aby bol obžalovaný prítomný pri jej výpovedi. Poukazuje tiež na to, že obžalovaný sa o ich spoločnú dcéru stará, trávi s ňou čas, finančne ju podporuje. K hádkam medzi nimi dochádzalo kvôli drogovej závislosti poškodenej a nedostatočnej starostlivosti o ich spoločnú dcéru.

Okresný prokurátor sa k odvolaniu obžalovaného nevyjadril.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 17.01.2019 za prítomnosti obžalovaného a jeho obhajkyne a zástupkyne Krajskej prokuratúry v Trnave, na ktorom oboznámil zúčastnených s napadnutým rozsudkom okresného súdu, odvolaním obžalovaného a podstatným obsahom spisu. Obhajkyňa obžalovaného poukázala na neprimeranosť uloženého trestu, a to s poukazom na to, že obžalovaný si uvedomil dôsledky svojho konania, verbalizoval snahu viesť riadny život a starať sa o svoju maloletú dcéru. Dva roky sa staral o rodinu, aby nedochádzalo ku konfliktom, odišiel bývať k svojej matke. Pridržiava sa písomných dôvodov odvolania a navrhuje, aby odvolací súd pristúpil k mimoriadnemu zníženiu trestu. Tiež uviedla, že obžalovaný sa na obhajkyňu obrátil pokiaľ ide o úpravu starostlivosti o maloletú dcéru zákonným spôsobom. Zástupkyňa Krajskej prokuratúry v Trnave navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť, uložený trest považuje za zákonný. Obžalovaný sa pridrižoval skutočnosťami uvedenými obhajkyňou.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu vyššie uvedeného § 317 Trestného poriadku odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je sčasti dôvodné, pretože rozhodnutím súdu prvého stupňa pokiaľ išlo o uloženie trestu za spáchané skutky došlo k porušeniu ustanovení Trestného zákona. Uvedené pochybenie okresného súdu však za danej dôkaznej situácie bolo možné napraviť odvolacím súdom bez toho, aby musel vec vrátiť okresnému súdu, a teda mohol sám vo veci rozhodnúť.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, odvolací súd napadnutý rozsudok zruší aj ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona.

Podľa § 321 ods. 3 Trestného poriadku, ak preskúmava všetky výroky, ale je chybná len časť napadnutého rozsudku a možno ju oddeliť od ostatných, zruší odvolací súd rozsudok len v tejto časti; ak však zruší hoci aj len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 veta prvá Trestného poriadku, odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

Výrok o vine obžalovaného nie je predmetom odvolacieho prieskumu, nakoľko jeho správnosť obžalovaný v odvolaní nenamietal a proti tomuto výroku ani nebolo možné podať odvolanie z toho dôvodu, že súd prvého stupňa podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal vyhlásenie o vine obžalovaného zo spáchania skutkov, ktoré mu boli v obžalobe kladené za vinu. Inštitút uznania viny svojou povahou vylučuje preskúmvanie skutkového stavu konštatovaného výrokom obžaloby a obžalobou určenej právnej kvalifikácie po prijatí vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, preto výrok o vine u obžalovaného odvolací súd neskúmal z hľadiska jeho zákonnosti a odôvodnenosti. Proti výroku o vine v tomto prípade teda odvolanie ako opravný prostriedok nie je prípustné.

Odvolací súd konštatuje, že hlavné pojednávanie na súde prvého stupňa bolo vykonané v zmysle príslušných zákonných ustanovení Trestného poriadku, kedy po prednesení obžaloby okresným prokurátorom obžalovaný po zákonomnom poučení urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, že nepopiera spáchanie skutkov uvedených v obžalobe. Následne sa obžalovaný kladne vyjadril ku skutočnostiam v zmysle § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Trestného poriadku, na čo prokurátor navrhol vyhlásenie obžalovaného prijať. Okresný súd potom správne podľa § 257 ods. 7, ods. 8 Trestného poriadku prijal vyhlásenie obžalovaného o vine a vyhlásil, že dokazovanie na hlavnom pojednávaní vykoná výlučne vo vzťahu k výroku o treste a o náhrade škody. Uvedené skutočnosti nesporne vyplývajú zo zápisnice z hlavného pojednávania na č.l. 216, pričom odvolací súd konštatuje, že takýto postup okresného súdu bol správny.

Obžalovaný sa vzhľadom na okolnosti skutku (poukázal najmä na priznanie a oľutovanie skutku, drogovú závislosť poškodenej ako matky jeho dcéry, jeho starostlivosť o maloletú dcéru ako aj na to, že nebolo preukázané, či zranenia ktoré poškodenej uviedla nemala už pred spáchaním skutku obžalovaným) domáhal mimoriadneho zníženia trestu postupom podľa § 39 Trestného zákona. Trest uložený okresným súdom vo výmere 28 mesiacov je podľa jeho názoru neprímerane prísny.

Podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona, ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprímerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanovenú týmto zákonom.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že základnou podmienkou pre aplikáciu vyššie uvedených ustanovení umožňujúcich súdu mimoriadne znížiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby je existencia výnimočných okolností prípadu. Podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR sa výnimočné okolnosti posudzujú z hľadiska pomerov páchatel'a a skutkových okolností prípadu. Pod pomermi páchatel'a treba rozumieť okolnosti týkajúce sa osoby páchatel'a, jeho osobných a rodinných pomerov, ktoré nesúvisia s páchanou trestnou činnosťou a musia nevyhnutne existovať v čase rozhodovania. (porovnaj 3Tost/18/2015, 6 Tost/23/2017, 4Tdo/84/2015).

Takéto okolnosti však v predmetnej veci zistené neboli. Nebolo preukázané, že obžalovaný pred spáchaním skutku viedol riadny život. Bol jedenkrát súdne trestaný, podmiennečne prepustený a spáchania skutku sa dopustil krátko po uplynutí skúšobnej doby podmiennečného prepustenia. Jeho konanie spočívajúce v naplnení zákonných znakov žalovaných skutkov bolo úmyselné, bol si plne vedomý svojho konania ako aj následkov, ktoré z neho vyplynú. Ani pokiaľ ide o osobu obžalovaného, jeho rodinné či iné pomery, neodôvodňovali postup podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona. Správny bol preto záver súdu prvého stupňa na ktorý odkazuje aj odvolací súd, ktorým nevzhládol také skutočnosti,

ktoré by odôvodňovali vhodnosť využitia mimoriadneho zníženia trestu ako zmiernujúceho inštitútu Trestného zákona.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, ktorými poukazuje na odkázanosť poškodenej ako aj ich spoločnej dcéry na jeho starostlivosť a finančné zabezpečenie, odvolací súd s týmito námietkami nemôže súhlasiť. Odvolací súd nijako nespochybňuje, že obžalovaný sa o svoje dieťa staral, eventuálne mal v úmysle sa postarať pred jeho vzatím do väzby, na to mal však myslieť vtedy, keď sa dopustil žalovaných skutkov. Bolo na slobodnej vôli a vlastnom rozhodnutí obžalovaného ako sa po predchádzajúcom odsúdení (násilnej povahy) postaví k dodržiavaniu zákonných noriem obzvlášť ako rodič maloletého dieťaťa, ktorý musí konať nielen vo svojom záujme ale aj v záujme svojho dieťaťa a to s vedomím, že jeho protiprávnym konaním môže byť postihnuté práve ono. Tento nepriaznivý dôsledok nemožno pričítať na ľarchu súdu. Obrana obžalovaného, s akcentom aj na čestné prehlásenie poškodenej D. J. sa javí ako účelové, sledujúca zmiernenie uloženého trestu. Účelovou sa javí i aktivita obžalovaného smerujúca k zákonnej úprave starostlivosti o dcéru práve v čase po spáchaní skutkov, pretože obžalovanému nič nebránilo v podaní návrhu na úpravu rodičovských práv k svojej dcére už predtým. Podmienečne prepustený z výkonu trestu bol obžalovaný už v roku 2012, mal teda dostatok času vyriešiť starostlivosť o svoje maloleté dieťa. Taktiež drogová minulosť poškodenej nemala žiaden vplyv na výšku uloženého trestu.

K samotnému uloženiu trestu okresným súdom, odvolací súd dáva obžalovanému do pozornosti, že trestné konanie má sledovať preventívny a resocializačný cieľ, má totiž prispieť k polepšeniu a náprave páchatel'a. Cieľom trestného konania má byť dosiahnutie toho, aby obvinený páchatel zaujal ku spáchaniu trestného činu sebakritický a kajúcny postoj, ktorý sľubuje možnosť jeho nápravy.

Primeranosť trestu je nevyhnutným predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatel'a je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatel'a pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu tak možno považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného. V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že okresný súd pokiaľ ide o ustálenie právnej kvalifikácie ako aj trestnej sadzby postupoval správne, správne poukázal na to, že obžalovaný skutky spáchal v jednočinnom súbehu, vzhľadom na pomer poľahčujúcich k priťažujúcim okolnostiam okresný súd správne pristúpil k zvýšeniu dolnej hranice trestnej sadzby v zmysle absorpčnej zásady pri ukladaní úhrnného trestu o jednu tretinu, avšak tento postup sa nepremietol do výroku napadnutého rozsudku, kedy okresný súd aj skutočne obžalovanému uložil úhrnný trest. Okresný súd vo výroku napadnutého rozsudku, ktorým obžalovanému uložil trest neuviedol, že v danom prípade ukladá úhrnný trest odňatia slobody podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona. Túto vadu však zhojil odvolací súd, nakoľko mal dostatočný podklad pre rozhodnutie vo veci samej.

Nakoľko okresný súd správne poukázal na okolnosti spáchania skutku, a to poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, povahu spáchaných skutkov, t.j. že išlo opätovne o spáchania násilnej trestnej činnosti, navyše závažnejším spôsobom konania (vlámaním), pri ktorom bola spôsobená škoda a neodmysliteľne i fakt, že obžalovaný sa spáchania skutku dopustil tesne po uplynutí skúšobnej doby bol uložený nepodmienečný trest vo výmere 28 mesiacov aj podľa názoru odvolacieho súdu primeraný, zákonný a spravodlivý. Odvolací súd tu podotýka, že takto uložený trest je na samej dolnej hranici zvýšenej trestnej sadzby.

Podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona, ak súd odsudzuje páchatel'a za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin najprísnejšie trestný. Popri treste prípustnom podľa takého zákonného ustanovenia možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak jeho uloženie by bolo odôvodnené niektorým so zbiehajúcich sa trestných činov. Ak sú dolné hranice trestných sadzieb trestov odňatia slobody rôzne, je dolnou hranicou najnižšia z nich.

Podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona, ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

V konaní bolo nepochybne preukázané, a to s poukazom na vyhlásenie obžalovaného o vine aj ustálené, že obžalovaný sa svojim konaním dopustil spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona (za ktorý je možnú uložiť páchateľovi trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov až 2 roky) v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona (za ktorý je možné páchateľovi uložiť trest odňatia slobody vo výmere 1 až 5 rokov). V zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia tak v prejednávanej veci prichádzalo do úvahy uloženie úhrnného trestu, a to podľa ustanovenia § 194 ods. 2 Trestného zákona, nakoľko toto ustanovenie upravuje skutok najprísnejšie trestný v danej veci (prečin porušovania domovej slobody). Správne okresný súd vzhľadom na obžalovaného jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. 6 Trestného zákona (obžalovaný sa na hlavnom pojednávaní ku skutku priznal a svoj čin oľutoval) a dve priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. h/ Trestného zákona (obžalovaný spáchal viac trestných činov) a § 37 písm. m/ Trestného zákona (obžalovaný už bol za trestný čin odsúdený). Vzhľadom na pomer poľahčujúcich okolností k priťažujúcim okolnostiam ustáleným ako 1:2, teda prevažovali priťažujúce okolnosti, správne okresný súd pristúpil v zmysle § 38 ods. 4 Trestného zákona k modifikácii trestnej sadzby a to tak, že dolná hranica trestnej sadzby sa zvýši o jednu tretinu. Vzhľadom na trestnú sadzbu, ktorá prichádzala do úvahy v tejto veci 1-5 rokov, teda modifikovaná (upravená) trestná sadzba bola právne ustálená na 28 mesiacov až 5 rokov (pre úplnosť odvolací súd uvádza výpočet zvýšenia, a to 60 mesiacov - 12 mesiacov = 48 mesiacov, z ktorých 1/3 predstavuje 16 mesiacov, a následne je potrebné o túto 1/3 zvýšiť dolnú hranicu trestnej sadzby, t.j. 12 mesiacov + 16 mesiacov = 28 mesiacov ako zvýšená dolná hranica pôvodnej trestnej sadzby o 1/3 pozn. odvolacieho súdu).

Takto uložený trest je v súlade so zásadou, že trest je právnym následkom trestného činu a teda musí byť úmerný k spáchanému prečinu (zásada proporcionálnosti trestu), že je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona a tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia) a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Takto uložený trest súčasne vyjadruje aj morálne odsúdenie obžalovaného (retribúcia) a zahŕňa tak individuálnu ako aj generálnu prevenciu a zároveň vyjadruje jeho morálne odsúdenie spoločnosťou.

Zároveň uložený trest, podľa názoru odvolacieho súdu umocní vedomie obžalovaného o svojom protiprávnom konaní. Páchateľ trestného činu má totižto trest pociťovať ako ujmu a nie ako len formálne odsudzujúce vyjadrenie súdu nad jeho protiprávnym konaním, ktorého znaky sú uvedené v osobitnej časti Trestného zákona. Kajúcný postoj k páchaniu trestnej činnosti, je u obžalovaného možné aj na predchádzajúce odsúdenie a okolnosti prejednávanej veci dosiahnuť len uložením nepodmienečného trestu odňatia slobody vo výmere 28 mesiacov tak, ako sa to premietlo do výroku tohto rozhodnutia.

V súlade so zákonom bol obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, zodpovedajúci § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona, nakoľko obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Pokiaľ ide o výrok, ktorým okresný súd zaviazal obžalovaného na náhradu škody poškodenej H. J. tento výrok nebol predmetom odvolacieho prieskumu, nakoľko jeho správnosť nenamietala žiadna z procesných strán.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a pochybenie súdu prvého stupňa odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste podľa ktorého odvolací súd napadnutý rozsudok zruší, ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona. Keďže podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku, odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom, na základe vyššie uvedených úvah a na základe odvolania obžalovaného, odvolací súd vo veci rozhodol spôsobom

vyplývajúcim z výrokovej časti tohto rozsudku, pričom v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku mal dostatok podkladov pre vlastné rozhodnutie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.